

ANUL II.

Nr. 1

SIBIU,

1 Ianuarie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foaie costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

Praznicul spălării întinăciunilor și al învățării în harul de sus.

Și s'a pogorât Domnul în apele Iordanului și a primit dela Ioan botezul, pentru a ne da nouă icoana la sine chemătoare și de dulce nădejde dătătoare, că: precum Domnul în acea clipă spălatu-s'a de tot ce e pământesc și omeneș și îmbrăcatu-s'a în haina darului de sus despre care a fost vestit prin cuvintele venind din Cerul deschis: »Acesta e Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit, pe acesta să-l ascultați!...« așa părtași ne facem și noi aceluiași har, prin botezul pe care și noi toți îl primim încă în pruncia noastră nevinovată.

Dar în vreme-ce Iisus, Intruparea lui Dumnezeu, și-a păstrat — ca pildă dumnezeiască pentru noi toți — acel har curat și neumbrit măcar de vre-o stricăciune omenească, — noi îl umbrim, ba îl întinăm cu totul, îl lăpădam și de Domnul ne depărtăm prin faptele noastre.

Spală, Doamne, de nou și sufletele noastre în apele Iordanului Tău, ape ce și astăzi curg în tot pământul și cari sunt: izvorașele de lacrimi ale pocăinței, care spală ca apele Iordanului... Și ajută-ne, apoi, a rămânea și noi curați, neumbriți și neîntinați, precum Tu ai rămas după Botezul Tău în Iordan, până la chemarea Ta de către Tatăl de-a dreapta Sa în Cerul său cel sfânt.

Credința face și azi minuni acolo unde e viuă și tare!

Altă istorioară uimitoare dela păgânii din China.

În numărul trecut (de Crăciun) am arătat ce puternică credință în Iisus a întors pe Președintele uriașei țări China, dela păgânism la Creștinism, încât el a spus, ca nou credeu al său la botez: »Am simțit trebuință să am un Dumnezeu ca Iisus Hristos«. Ce mare și curată se oglindește în aceste cuvinte credința acestui luminat om, păgân de până ieri. El

poate fi un al doilea Pavel în mijlocul uriașului său popor...

Dar semn de credință tot așa de mare se arată și în următoarea întâmplare:

Un propoveditor al Evangheliei, ajunsese într'un sat chinez. Acolo se afla o femeie bolnavă de o boală rea. În năcazul acela mare, femeia își puse nădejdea în Vestitorul credinței celei noi printre ei

Chinezii, a credinței în Hristos Iisus, cu al cărui nume acel vestitor face și el lucruri pe care alții nu le pot. Și s'a legat cu toată inima de el. Și l'a chemat pe el la dânsa să se roage pentru ea, ca Domnul cel Mare și Tare al lui, să o vindece și pe ea! Vestitorul a venit.

Și s'au întâlnit aci două credințe mari, a femeii, ce credea cu desnadejde în cel ce se va ruga pentru ea și mai ales în Cel către care se va ruga, și credința Vestitorului Domnului în puterea Stăpânului său, care l'a mai ajutat, atunci, când cu mare credință l'a rugat.

Și s'a rugat și — femeea s'a vindecat.

Apoi Vestitorul s'a dus. Dar nu peste mult s'a îmbolnăvit tot în acea casă, un copil, de aceeași boală grea. Și fu iarăși grijă și durere mare. Și oamenii întrebară de nu mai e pe aci omul acela ales de Dumnezeu, care a vindecat femeea, să vie să-și pună mâinile sale și asupra băiatului, și să-l scape pe el. Dar acela nu mai era.

Și începură oamenii a în-

treba, cine era acel străin minunat? Încotr'o va fi el plecat? Cum îl chema pe el? Și nimeni nu știa, până ce într'un târziu se ridică un om din popor și spuse:

Eu știu cum îl chiamă pe el: IISUS!

Și ingenunchiară păgânii în jurul patului bolnavului și își loveau frunțile lor de pământ strigând din toată inima lor: *Iisus! Iisus!* îndură-te, întoarce-te, ajută-ne!

Și duhul cel rău fugi din copil și el se făcu sănătos, pe urma puternicei rugăciuni pline de adâncă și mare credință!..

Da! Iisus face și azi minuni celor ce cred într'ansul cu tărie!...

Iar dacă noi nu vedem printre noi astfel de minuni, sau cel puțin nu așa puternice, — e pentru puținătatea credinței noastre sau pentru lipsa ei cu totul din sufletele noastre...

Cercetează-te, creștine, cum întri tu în Nou-An, cu ce zestre de credință, față de acei păgâni, cărora Domnul le-a arătat așa de minunat harul său?!

Sub ascuțișul săbiei.

Când s'au plinit vremurile și a venit pe pământ Pruncul Iisus, era în zodia Vărsătorului de Sânge. Numele său era Irod. Furase stăpânirea și întruhipa icoana hăzeniei trupești și sufletești. Dar mai presus de toate era lesne vărsător de sânge.

Și-a ucis, pentru o nedreaptă bănuială, femeia. Și-a înecat prin viclesug, un cumnat. A osândit la moarte alți doi cumnați. Și-a ucis soacra. A ars de viu câteva căpetenii ale Fariseilor. Nu a fost de ajuns atât. Și-a ucis copiii, strângându-i de gât, de teamă să nu-și răsbune asupra lui pentru mama lor.

Și acuma, auzind de la cei trei închinători din Răsărit, că s'a născut »Regele Iudeii«, tresărea mădularele lui de mânie. Inima lui de barbar cerea să verse și sângele Noului Născut care-i va lua »tronul«.

Cum să-L afle însă, dacă Magii nu s'au finit de cuvânt să-i deie și lui de știre »să meargă să l-se închine«? Și atunci i s'a tulburat fierea de

necaz și a poruncit ca — să treacă prin sabie pe pruncii dela 2 ani în jos! Câți vor fi fost nevinovații aceștia cari au ispășit Nașterea lui Hristos, nimeni nu știe anume. Se vorbește de 14 mii. Vrednic de știut este, că, în mânia lui, tiranul, a uitat că printre cei cu vârsta osândită este și un copilăș al său, la o doică din Betleem.

Ce taină mare se cuprinde în sângele acestor neprihăniți! E o jertfă... care se va repeta. Toți neprihăniții din Iudeia cad pentru apărarea Aceluia care-și va da viața »preț de răscumpărare« pentru cei vinovați! Ce tâlc minunat! Câte mii de martiri vor trebui să ispășească, după Răstignirea Lui, »crima de a fi crezut în Invierea Domnului«!

Și mai e ceva tainic în măcelărirea acestor prunci. De-ar fi scăpat de sabia lui Irod, s'ar fi găsit în șirul celor ce aveau să strige în pretoriul lui Pillat: »Răstignește-L, Răstignește-L«.

Dar așa, ei au rămas pentru veșnicie, nevinovați! —

Ceialți însă au fost, prin îndurare, ertați: »pentru-că nu știu ce fac«.

Voi cari aveți copii sub doi ani... i-ați închinat din toată inima lui Iisus? Ori îi pregătiți, prin viața voastră și a lor, pentru a-L răstigni?

Voi, cari vă numiți »Ostași ai Domnului«, sunteți voi gata să plătiți și cu viața, ca martirii veacurilor de credință fragedă, credința voastră în Răscumpărătorul veșniciei voastre? Iată vine număratoarea cea

mare a sufletelor. Rândunelele ca și toate »pasărilor călătoare« se înnumără la plecare. Iisus a venit pe pământ tocmai în vremea unei numărători. În fiecare an, Corul îngerilor, ne amintește că El coboară printre noi. Voi toți cari i-ați gătit sălaş în inima voastră: numărăți-vă! Căci voi, mari sau mici, cari-L așteptați cu drag: sunteți copii împotriva cărora n'a încetat Irod a ridica sabia urgiei!...

I. Gr. Opișan.

Cei cari au întârziat trenul spre viața de veci.

Un vestitor al Evangheliei care a scăpat multe suflete dela moarte, vorbi odată poporenilor săi despre textul dela Mateiu 20, 1—16.

»Acum să vă spun ceva asemănător vieții din cer și de pe pământ:

Ați văzut vreodată trenul? Și după-ce oameții au răspuns că da, urmă cu predica zicând:

Nu-i așa că înainte este o locomotivă, care pune în mișcare trenul? Apoi sunt vagoane de clasa întâi, de a doua, de a treia și de a patra. Care vrea să călătorească, trebuie să fie acolo de cu vreme ca să-și ia bilet și să plece cu trenul. Un tren merge dimineața, unul la amiază, unul seara și unul noaptea.

Ei, bine, și mersul spre împărăția lui Dumnezeu este așa, și de acest lucru ne aduce aminte Evanghelia de astăzi. Trenul pe care ni-l închipuim, merge în patria cea de sus, în Impărăția lui Dumnezeu! Locomotiva, care pune în mișcare trenul, este Mântuitorul nostru. — În tren călătorește tot felul de oameni. În clasa întâia stau puțini oameni, căci... bogății cu greu ajung în împărăția cerului, — însă tot sunt câțiva. În clasa a doua sunt ceva mai mulți, dar nu prea mulți. În a treia sunt și mai mulți; însă în casa a patra, unde oamenii stau abia în picioare, înghesuiți, acolo e plin de lume: Sărăcilor este predicată Evanghelia!

»Biletul« este credința cea vie. Și merge dimineața un tren, cel dintâi. Dimineața? când este aceasta? Se poate spune: la botez. Acesta e trenul de dimineață, care ne chiamă pe fiecare din cei veniți pe lume: Vino în Impărăția lui Dumnezeu! Inșă, cum este dimineața, când tu încă stai în patul cald și afară e frigul dimineții, tu te gândești: Eh, — nu mă duc cu trenul acesta! M. A. V. Mai avem vreme... Merge doar un alt tren, cu care încă pot pleca. Atunci acesta fluera, și — a plecat.

Așa e cu unul care vrea să se pocăiască — în tinerețe... El se gândește: Mai am vreme destulă, când voi fi un biet bătrân. — Ce vrei? să nu-ți petreci tinerețele? Și, trenul tinereței fluera și pleacă.

Vine al doilea tren, trenul de amiază. Acesta este cam când omul e căsătorit. Acum ar trebui să-și iee și soția cu sine. Acum pătește ca acela, care, vrând să plece la tren, îi vine un cunoscut de demult, care îi zice: Stai, dragă, unde vrei să te duci?

— Uite, la gară!

— A, zice acela, la tren! Lasă-l să plece! mai merge încă un tren în curând, noi nu ne-am văzut de atâta timp! V no în casă, să! împreună un păhărel de vin de bucurie. Atunci fluera și trenul acesta și pleacă.

Așa se întâmplă și când

cineva vrea să se întoarcă la calea cea adevărată. Și vin »prietenii« vechi și îi spun: Doar nu vrei să te faci pustnic (călugăr în pustie)?, rămâi cu noi, căci are să-ți fie bine! Și fluera și pleacă trenul lui.

Vine trenul de seară. Aceasta se întâmplă când omul e bătrân și nu mai are păr pe cap, nici dinți în gură. Acum ne însoțesc mulți și mai po-vestindu-și din bunele tinerețe — trenul pleacă.

Și în sfârșit vine și cel din urmă tren, trenul de noapte. Dar cu cel de noapte nu călătorește bucurios. Locomotiva are niște ochi așa de roșii și aruncă scântei! Și nu se poate ști, ce se poate întâmpla mergând noaptea; poate până la urmă să sară din șine! Și e lăsat să treacă și el. Ba și cel care merge după toate cele regulate, trenul de povară, pe care se mai urcă câte un întârziat...

Abia după ce a fluera și

a trecut și acesta, întârziatilor li se deschide capul, că au scăpat toate trenurile cari îi puteau duce la mântuire... Atunci își dau sama cum au fost înșelați de cel ce le șoptea în taină, când ei voiau să plece la gară: »Mai aveți vreme, — vine altul!... Și șoptitorul se arată acum între ei, cu cornițele pe cap, căci acum — între ai săi este! li adună turmă nenorocită și îi duce cu celalalt tren, care nu duce spre ținta cea rîvnită de tot sufletul creștinesc: spre locul Mântuirii, ci spre locul unde »va fi plâns și scriș-nirea dinților«...

Intreabă-te, creștine dragă, tu — câte trenuri ai scăpat până acum pentru a te întoarce și a fi dus la Dumnezeu, și de mai ai vre unul; ori le-ai scăpat și tu pe toate?

Vezi ca măcar Anul-Nou în care intrăm, să-l folosești prințând un tren care să te ducă la Mântuitorul.

Iată un loc fericit.

Iată un loc fericit
Tot mai aflu pe pământ,
Unde mă pot bucura
Și eu de viața mea.

Că din ciasul ce-am născut
Zile bune n'am avut,
Când trei zile-am împlinit,
Ochii mi s'au bolnăvit.

Mulți doctori m'au căutat,
Leacul nu mi l'au aflat —
Azi Doctorul sufletesc,
Tatăl Domnului ceresc,

Cercetându-mi sufletul
Și văzându-mi cumpătul,
Mă făcu ca să n'neleg
Ce viață să-mi aleg,

Ca să vadă ori-și-cine
Să ia pildă dela mine,
Să nu cârtească mereu
Ce e dela Dumnezeu,

Ci să se retragă-anume
Cu gândul din astă lume

După cum mă retrag eu
Pe voia Domnului meu.

Și muncesc și zi și noapte
Cu-ale mele puteri toate,
Să-mi câștig pâinea trupească
Pentru ziua sufletească,

Ca 'n zile de sărbători,
Între frați și 'ntre surori,
Să mă veselesc și eu
Cu biet sufletelul meu,

Nu în jocuri și plăceri
Ci 'n duhovnicești cântări,
Nu în desfătări lumești
Ci în innuri creștinești.

Că nu-i loc bun pe pământ
Ca 'n Oastea Domnului sfânt,
Unde poate ori-și-cine
Să se veselească 'n sine.

Că cei din Oaste trăesc,
Cum spune Tatăl ceresc,
După fapte și credință
Cari îi duc la biruință!

Maria Petresc, din Batiz (j. Huned.).

Inmormântarea unui frate ostaș.

Pe Dumitru Silvan, credinciosul ostaș alui Hristos din Feldru, l-a chemat Domnul la sine în 25 Nov. tr. Aflând despre asta frații și surorile din Rebrîșoara n'au pregetat a merge și ei la Feldru la îngropăciune. A slujit preotul frumos și i-a ținut predică. — Iar la mormânt, după-ce s'a sfârșit slujba, »ostașii« i-au cântat un mișcător vers de despărțire care a înduioșat până la lacrimi pe toți cei de față. Versul a fost următorul:

Cu lacrimi și fiori
Mormântu-ți salutăm,
Cântări în loc de flori
Pe pept îți aducem.

Ca'i fost cu noi ori-când
Ostaș a lui Hristos,
Multe lipsuri ducând
Ca să fii credincios.

Și-ai fost cu noi în rând
Frate bun credincios,
Rămâi și-acum privind
Spre noi cu ochii duioși.

Dar noi ne vom ruga
La bunul Dumnezeu,

Doar el te va ierta
Să mergi la sinul său.

Noi aici îți jurăm
Pe recele-ți mormânt,
Iubirea să-ți păstrăm
Ca și-un tezaur sfânt.

Prin Vasile S. Marti,
ostaș.

„De ce nu joci?...”

Un tiner, G. B. din Teliu (j. Brașov) de 17 ani, atras de viața curată din Oastea Domnului, s'a înscris și el printre ostași. Și de atunci nu mai merge la joc, căci, zice el, jocul e prilej de ispite și de gânduri rele. O femeie care-l cunoștea, bîgând de samă că el nu mai cercetează locurile cu petreceri, l'a întreat:

— Ascultă Gheorghe, ai fost asară la joc de sfântu-Nicolae? — Tinerul i-a răspuns:

— Păi sfântul Nicolae a jucat? Și încă în post? Și pentru că a jucat, este numărat el între sfinți? Cu jocul trebuie să-l cinstim?

Și femeea s'a dus rușinată

Capela ortodoxă din Vișeu.

În com. Vișeu de sus (jud. Maramurăș) Românii ortodocși erau în număr mai mic, ca filie cam rar cercetată de către vre-un preot de-al lor. Dar printre greco-catolici erau mulți de aceia, cari se botezaseră și se țineau de ei, numai fiindcă nu avuseră preot de credința părinților lor la îndemână. — În timpul din urmă s'a trezit în multe astfel de familii știința de sine și tainica legătură cu religia părinților sau moșilor lor, — și azi unul, mâne altul, începură a cere să se întoarcă la vechea lor lege străbună. — Și într'adevăr, în vremea din urmă 125 de familii ce erau ținute ca greco-catolice (unite), au trecut, mai

drept zis s'au întors, la vechea credință ortodoxă, — și cu ortodocșii ce mai erau în comună, sunt destui pentru a forma o parohie ortodoxă. — Au format-o. Și s'au pus să-și facă rost de o *Capelă* măcar (casă de rugăciune) până ce le va ajuta Dumnezeu să aibă și o *biserică*.

După crutări și adunări de dăruiri în acest scop timp de 2 ani de zile, — în toamna ce trecu, în 11 Octombrie (1930) Dumnezeu le făcu parte de marea bucurie, de a-și sfinți și ei *Capela lor*. Că au ajuns a o avea, bună parte de vrednicie o are neobositul fruntaș Ștefan Ciolpan, ca și Vasile Andreica, sprijiniți de părintele

Dumitru Anol din Cluj. — Un bun credincios are noua parohie în Ion Șimon lui Iona, care vrea să dăruiască pentru Capelă 2 prapori și o cruce mare pe sf. masă de slujbă. Alții îi urmează pilda, și sfântul lăcaș se împodobește. Dar mai mult decât aceste lucruri sfințite și văzute, strălucesc sufletele credincioșilor, cari sunt foarte veseli și mândri de reînvierea sfintei lor biserici vechi, — încât nu iau în samă nici batjocurile, nici întrigrăriile (sfărăriile) potrivnice.

Pogoară, Doamne, peste dânșii lumina Duhului Tău de sus, care să-i lumineze, întărească și povățuiască în veac!

(Pilde despre închinare la Ingeri căutați la Facere 19, 1; Judecători 13, 20; Numeri 22, 31; Iosua 5, 14. Iar de închinare la sfinți, vedeți locurile din 2 Imp. 1, 13; 2 Imp. 2, 15; Daniel 2, 46).

Suntem împotriva celor ce se opresc la cultul exterior (închinarea din afară) cari nu pun înțelesul învățaturii în acest cult către Sfinți, mergând ca pentru o simplă formă la Biserică. Dumnezeu Pavel spune »uitați-vă cu băgare de seamă la *sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința*« (Evrei 13, 7). Da, acesta este cultul (închinarea) sfinților.

Să răspundem acum celor ce iau textele (părți din scriptură) și le pun ca pe o piatră în praștie. De ce spune Ingerul, lui Ioan, »fereste-te să faci una ca asta« (Inchinarea la Ingeri)? Pentru că Ingerul, cel dintâi, ține să știe oamenii erarhia (treptele) întocmită de Dumnezeu. A se vedea în această privință locul Fiului: Evrei 1, 5; 1, 6; 1, 13. »Toți Ingerii lui Dumnezeu să l-se închine«! Ingerul îndrepta pe oameni către ținta cea mai de sus a închinăciunii. Și apoi să mai băgăm de samă în acel text: »Eu sunt slujitor ca și tine«. Ce mare dar au sfinții de a fi în rândul Ingerilor! Ba încă ei, sfinții, vor judeca pe Ingeri (pe Ingerii căzuți, firește) I Cor. 6, 3!

Dar Petru de ce oprește pe Corneliu? Ca oamenii, gata de idolatrie, mai ales în vremea aceia, să aibă dreptar chiar din gura sfinților: Ochi spre »căpetenia desăvârșirii«: Iisus Hristos!

În chipul acesta »Dumnezeu odihnește în Sfinții Săi și Sfinții sunt proslăviți de Domnul« (Ioan 17, 22).

Așa fiind înțelegerea duhovnicească, textul de la 1 Timotei 2, 5 »un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni« se limpezește pentru toți cei cari au duhul înfierii. Marea lucrare a Mântuirii — jertfa de pe Golgota a făcut! Unul singur pentru toți »odată pentru totdeauna« (Iuda 3). De aceia este Iisus singurul mijlocitor. Dar sfinții Lui ajută nevrednicilor de noi, prin rugăciunile lor, *ca să primim ceia ce s'au făcut pentru veșnicia noastră*. Vreți dovada? Iată o găsim în Pavel care *nu se lauda* cu mântuirea: »Lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile noastre și prin ajutorul duhului lui Hristos« (Filipeni 1, 19). Iată puterea hierică a Bisericii în lucrarea mântuirii sufletești.

Că sfinții se roagă, sunt silitori pentru noi, sunt miile de dovezi ce ne dau. Scriptura e plină de rugăciunile lor. (Eșire 32, 11—14; Numeri 12, 13—15; Iacov 5, 16—18; 1 Imp. 18, 36—39; Efes. 6, 18, 19; Col. 4, 3; Rom. 15, 30; Col. 4, 12). Și mai ales: Apocalipsa 8, 3—5 și 2 Petru 1, 14—15!

Este peste putință să despărțim pe Hristos de Mireasa Lui, de Biserică. Deci de Sfinți. Trebuie să circule aceiași sevă în trupul mistic al lui Hristos. Să nu ni se spună că cei morți în Domnul sunt într'o stare

RAPOARTE

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Grupul București

(Raportul Nr. 42).

Cultul Sfinților.

Adunarea are loc în *noul local* din str. Sf. Apostoli 59. *Părintele Comana și Ouatu* au făcut sfințirea apei. Slujba dumnezeiască și răspunsurile au fost date, mișcător, de ostași.

Fr. *Oprisan* mulțumește aleșilor slujitori ai altarului pentru pătrunzătoare slujbă și asigură că ședințele acestea de pregătire ale Oastei pentru o mai adâncă înțelegere a Bisericii lui Hristos și o mai vie muncă în sânul Ei, vor fi prețuite de mai-marii bisericesti. În fiecare săptămână, pe lângă adunarea de pregătire, ostașii merg la câte una din bisericile următoare: Manu Cavafu (Protoereu C. Moisiu); Ghencea (Pr. Ouatu); Pădeanu (Pr. Șerpoianu); Sf. Apostoli (Pr. Comana) și Zlătari (Pr. Chiricuță), — la adunările de seară, cu programul bisericilor respective și a Oastei. Dumineca »ostași« se duc, fiecare, la bisericile de cari se țin.

Părintele Comana, cu graiu de bun păstor, își arată bucuria de a fi în mijlocul Oastei Domnului, făgăduind că, în măsura vremii sale, va fi

mereu între noi. Sf. Sa ne vorbește despre păstorul de oi care a ajuns păstor de turmă duhovnicească: Sfântul Spiridon, împărțându-ne puterea lui de credință arătată în cel dintâi sobor ecumenic.

Ostașii cântă psalmi și imnuri de laudă lui Dumnezeu.

Fratele *Oprisan* mănecă de la textele din Faptele Apostolilor 10, 25—26 (închinarea lui Corneliu înaintea Apostolului Petru) și Apocalips 22, 8—9 (închinarea lui Ioan Evanghelistul înaintea Ingerului). Purtătorul nostru de cuvânt arată cum anumiți frați dinafara Bisericii iau aceste locuri, în *înțelesul literii lor*, și aruncă cu ele, întocmai cum ar arunca cu petre, în inima noastră. Scriptura trebuie înțeleasă *în spirit*, în duhul ei. Singuraticile ei părți se luminează unul pe altul.

Iată cum vedem noi, în lumina »dreptarului învățaturii«, adevărul. Zice Iisus Mântuitorul: »Domnului Dumnezeu-lui tău să te închini și numai Lui să-l slujești« (Matei 4, 10). Și tot așa în psalmii 99, 5; 66, 4; 95, 6. Dumnezeu este însă *văzut* prin oamenii Săi. Cărora le zice »Prietenii«. Avram, Moise, David sunt numiți așa. »Voi sunteți prietenii Mei« zice Domnul, apostolilor Săi. Deci

sfinții sunt mădulele Bisericii. Și Biserica e trupul tainic al lui Hristos. *Capul e una cu trupul*. Rugăciunea cea din urmă a Mântuitorului cuprinde tocmai această unitate... »ca ei (sfinții) să fie în chip desăvârșit una... cum și Noi una suntem«. Au cum spune Iisus că: »Cel ce ascultă de voi, pe Mine mă ascultă și cine vă nesocotește pe voi pe Mine mă nesocotește, iar cine mă nesocotește pe Mine nesocotește pe Cel ce m'a trimis pe Mine« (Luca 10, 16)? Ce ar însemna oare Capul fără trup? Buciumul fără mlădițele purtătoare de roadă?

Ei bine: *a cinsti* mădulele vie ale lui Hristos pe sfinții Lui, mlădițele purtătoare de roadă duhovnicească, este a slăvi puterea lui Iisus însuși. Când cineva se atinge de veșmântul Domnului (Matei, 14, 36! Luca 8, 43), de puterea Lui se atinge. Când oamenii se tămăduiau de orice boală atingându-se de nahrama ori ștergarul pe care a pus mâna Pavel (Faptele 13, 11—12), ei erau vindecați de puterea lui Iisus dată lui Pavel. Când oamenii doreau ca măcar umbra lui Petru să treacă peste ei (Faptele 5, 15), umbra asta avea în ea puterea lui Iisus încredințată sfinților. *Închinându-ne lor, Domnului ne închinăm*: în duh și adevăr hotărât Lui, *nu oamenilor* cari erau ei.

aparte și n'au nici o legătură cu Biserica luptătoare. »Cine crede în Mine chiar dacă ar fi murit, *va trăi*» (Ioan 11, 25). În Hristos, tot trupul — Său *e viu*. Cei cari dau la o parte pe Sfinții lui Hristos sufăr de o mândrie fără margine. Nu iubește pe Hristos cine nu iubește pe »prieteni» Săi.

Vom adăuga pentru a sfârși, a spus vorbitorul, că la Sinodul al 7-lea au fost anatemisăți (aruncați sub blestem) cei ce nu mărturisesc adevărul cinstirii Sfinților și cei cari nu se roagă lor ca mijlocitori pentru lume.

Adunarea cântă »Iisus Impăratul cel mare».

Părintele Chiricuță arată, în legătură cu ceia ce a mărturisit fr. Opișan, taina Bisericii lui Dumnezeu și locul Sfinților în cultul inimii noastre. A fost un prilej de mare înbucurare această predică încheiată cu o rugăciune mișcătoare.

Secretariatul Oastei.

Din Drăgănești (j. Tecuci).

Ostașii din Corod, Matca și Măndrești (jud. Tecuci) am avut zi de mare bucurie sufletească în 6 Decembrie (1930). Am plecat 35 de ostași cu steagul în frunte, spre com. Drăgănești, spre a sămăna miezul credinței strămoșești și a da întăriri pe cei ce primiseră cu bine chemarea vremii de renaștere sufletească.

Am fost întâmpinați la marginea satului și am intrat în saf cântând cântece religioase, până la sf. biserică unde am luat parte la sf. slujbă, în firul căreia sf. Sa părintele Gh. P. *Lefter*, a vorbit frumos despre Oastea Domnului cea cu bun înțeles. Apoi fratele Cost. St. Iftimie a vorbit despre răul patimei beției, de care cei intrați în Oastea Domnului se lapădă în chip înțelept.

Am mers apoi la un frate ostaș, cu părintele împreună și am luat masa cântând cântări de ale Oastei și din cărți spre plăcerea tuturor.

Și după-ce noi cei mai mulți am plecat, despărțindu-ne cu dragoste întru Domnul de frații din Drăgănești, frații Paraschiv Sârghe și Cost. Iftimie au mai rămas aci 3 zile, împărțind cărți și învățături și îndemnuri ziua și noaptea, ca să întărească sămânța duhovnicească sămănată și aci.

Domnul cu noi!

P. I. Sârghe, ostaș.

Din Țaul (j. Soroca).

Noi ostașii din *Basarabia* suntem în încordat front de lupte cu *sectanții* (rătăcitori) și cu *necredincioșii* cei otrăviți de duhul comunizmului de peste Nistru. — Ne e greu. Iar dacă ne e greu, e cam din vina noastră. Preotul nostru e bătrân, nu-i băgăm vină, dar sunt în jur vre-o 5 preoți în putere și stau cam reci față de ispitele ce ne pasc poporul.

Și doar unde se lucrează, — pânza de paiangen a sectanților nu e prea greu a o sparge. Văd eu aci în Țaul.

Am pășit cu Oastea Domnului, cu învățăturile și cântările ei, și — am oprit pe sectanți a mai spori, ba am întors pe 4 familii dela rătăcirea spre acei vicleni și farisei, ele s'au întors voioase la religia ortodoxă. Acum plec pe la Mănăstirile Rudi și Carlasovca și am nădejde să samăn sămânța bună și în acele părți, cu binecuvântarea Pr. Sf. Sale Episcopului Visarion.

Doamne ajută-ne!

Ostaș Ion Sardari, Țaul.

Din Boteni (j. Muscel).

Noi ostașii din Lerești tare ne-am bucurat în ziua de 4 Dec. când am văzut că au sosit la noi fratele ostaș Nic. S. Pătrulescu din Boteni, pentru a ne invita la petrecerea sufletească de sfintele sărbători dela ei, — iar Vineri în 5 Dec. spre seară a sosit fratele Gh. Bugheanu de ne-a dus cu căruța la Boteni la sărbătoarea de sfântul-Nicolae. Am plecat 17 inși și am sosit acolo noaptea. Dimineața am mers la sf. biserică și bunul preot Nic. C. Nițescu tare s'a bucurat de venirea noastră. A vorbit înțelept despre viața minunată a Sfântului Nicolae. După sf. slujbă ne-a primit și ospătat fratele Nicolae Pavel. După masă ostașul Gh. I. Soare a cetit din sf. Scriptură, s'au cântat cântece de-ale Oastei, — apoi am mers la Vecernie unde cucernicul părinte a cetit acatistul Sfintei Filoftea, ascultat de noi în genunchi. Seara iară ne-am adunat la casa fratelui Nicolae (Niță) G. Napotă unde am petrecut cu mulți alți creștini, în cântări și rugăciuni și cetiri până la 11 noaptea. — Duminecă iară la biserică, unde părintele a tălcuit foarte frumos pilda cu cei chemați la cină, — de-am mers foarte mângăiați și veseli cu sufletul întru Domnul, pe care îl rugăm să ne fie scut nouă și bisericii în toată viața noastră, Amin!

Gh. G. Bulgaru, ostaș.

Astăzi fraților creștini.

*Astăzi fraților creștini
Ne vedem și noi stăpâni
Pe vechea noastră credință.
Ce era în suferință.*

*Nu putea bietul creștin
De vrășmașul cel hain
Nici de suflet a-și vedea
De zilele-și blăstăma.*

*Acum toți ne-am ușurat
Și rana ne-am vindecat,
Și la luptă toți pornim
Pe satana să-l gonim.*

*Așa noi toți să strigăm
Cu credință să jurăm,
Că vom sluji pe Hristos
Și patriei, spre folos!*

Miron Abrudan
Căbești (Bihor).

(După asemănarea cântecului lui Mihai Viteazul, după care se poate și cânta).

☛ Ceice aveți abonată numai Oastea Domnului, grăbiți a Vă reînoui abonamentul. — Pe un an costă 100 Lei. — Împreună cu Lumina Satelor costă pe an 180 Lei.

Din Junc (j. Huned.).

Ostașii din Ribricioara (jud. Huned.) fiind poftiți pe ziua de 20 Sept. de credincioșii din comuna Junc, prin preotul N. David, ne-am dus cu drag și am avut bucurie mare, căci am găsit poporul adunat la sărbătoarea Hramului. Slujbă frumoasă și sărbătorească. Părintele a predicat tălcuind sf. evanghelie, apoi bucurându-se de venirea ostașilor ca oaspeți aduși de Domnul, a arătat că pe ce drum bun au plecat acești creștini mai apropiați de Domnul. A mai vorbit și fratele Nicolae Iezan cu multă rîvnă și dragoste de lege, apoi am cântat Tatăl Nostru, Iisus Regele cel mare, și altele, spre marea plăcere a întregului popor. Apoi ne-am despărțit cu îmbrățișări sufletești dela cei ce ne-au primit cu bine, — că sunt și de cei cari ne primesc rău și nu ne văd bucuros, chiar și în satul nostru. Dar noi îi lăsăm să vadă munca noastră cea cu gând curat plinită, pentru-că credem că Dumnezeu tot îi va întoarce cu inima spre noi...

Vestitor.

Vă sfătuim și noi numai atât: *Răbdare și purtare frumoasă*, și veți răzbi. Căci nici Iisus Domnul, pe care îl cântați și urmați, nu a biruit lumea, de atunci și până azi, *scoțând sabia (macar a certeii)* spre cei ce îl prigoneau, ci rugându-se pentru ei: »Doamne, iartă-le lor, că nu știu ce fac»...

Din Racovița.

— *Pomană fără alcool.* —

Oastea din Racovița a avut în 14 Dec. frumoasă adunare, la care au luat parte și frații din împrejurime, din Budinți. Cucernicul preot Remus Clombeș a predicat foarte mișcător despre Cina Mielului celui blând, iar tineretul a spus poezii din cartea »Intrați în Oaste».

Fratele ostaș Romulus *Hopota* având pomenirea cu parastas a părintelui său iubit, mort în războiu, a pus masă la care a poftit și ospătat și pe ostașii oaspeți. Părintele a binecuvântat masa și ne-am petrecut în Domnul creștinește, aceasta fiind *cea dintâi pomană fără alcool (fără beături spirituoase) în Bănat.* — Fratele Nicolae Lucaci a ținut o frumoasă vorbire, iar ceilalți am cântat mai multe cântări de laudă Domnului.

Raportor.

Din Ciclova rom.

Intr'o zi mai din vară când au venit solii de propovăduire a cuvântului lui Dumnezeu și la noi în Ciclova română, (Bănat), după ameaza mai mulți ne'ndreptarăm spre Școală unde auzisărăm că sunt noii propovăduitori. Eu îmi arătam și altora bănuiala că aceștia trebuie să fie niscăi »sectari», în vre-o nouă formă.

Dar mi-se umplu sufletul când auzii: »Fraților, în numele lui Hristos cel chinuit și răstignit pe cruce pentru făr-

delegile noastre a tuturor, să ne îndreptăm pe adevărata cale ce duce la mântuire, la Domnul». Apoi auzii pe unul șoptind altuia de lângă mine: Aceștia sunt »Ostași Domnului»... și mulțumire și pace se așază în sufletul meu. Pentru că auzisem încă despre ei. Și ascultai cu drag, un timp bun ce spuneau și citeau din cartea sfântă, și mă bucurai. Apoi ieșind afară în ceata de Români, zice unul: Vezi aștia-s pe adevărata cale, pornită dela Iisus. În rătăcirile lor oamenii au greșit, apucând pe alte căi, în loc s'o țină cea veche și adevărată.

Din ziua aceea satul meu a luat o nouă viață, mai bună, mai cinstită și mai frumoasă. Azi o mulțime mare de bărbați, tineri și bătrâni, ostași ori neostași, în loc să se ducă în sările, când să fac adunări în școală și în Dumineci și sărbători, — la birturi sau la »givanuri» — se duc la »Oastea Domnului» și la Biserică pentru a-L lauda în cuvinte vecinic neperitoare. Până și copiii se strâng cuminiți la Oastea Domnului, pentru a asculta lucruri plăcute sufletului lor. E nespuse de plăcut să auzi din gura pruncilor laudă Domnului, și în serile de vară copiii în grupuri cântă cântece de-ale Oastei. E o nouă viață, o nouă naștere... La noi mulți spun azi ca bătrânul de 70 ani, care la întrebarea Impăratului — ce-l găsisse în ușa unei biserici — că de câți ani e? a zis: De 30 de ani. Mirat Impăratul văzându-l bătrân-bătrân îi ceru lămuriri. Da, am trăit 70 ani, dar din aceia numai 30 ani sunt viață, în ceilalți 40 ani am fost mort. — Căci numai de 30 ani venise la adevărata cale spre Dumnezeu, pe căile bunătății și milosteniei.

Așa fraților aș dori ca toate satele neamului nostru să-și croiască o nouă viață pornită pe adevărata cale. Ca să avem viață întru Domnul... M.

Poșta Redacției.

N. C. C. în Dumbrăveni (Vaslui) Tot statul ce vi-l putem da, e: Răbdare și biruință prin frumoasă purtare. Avem știre că pe acolo încă nu e înțeleasă Oastea Domnului de cei cari mai vârtos ar trebui să se bucure de ea. Dar nu vă perdeți nădejdea; se va limpezi lumea și pe acolo. Dacă nu vă lasă steagul în biserică, țineți-l cu cinste la unul din D-V. acasă. Adunați-vă cu drag în jurul lui, că el va cuceri azi un suflet, mâne altul și nu peste mult va fi iubit, ca și pe aiurea, de mulți cari azi se uită cu neîncredere la el. De aici s'a făcut o intervenire la Huși, din alt prilej unde tot așa preotul misionar a pășit aspru față de un bun ostaș. Nu știm de va fi fost primită cu bine vorba frățească ce s'a trimis de aici. Dar chiar de n'a fost încă, — va fi mâne. Căci Duhul Domnului deschide cale tot mai largă celor ce pășesc sub steagurile ei.

Comandați-vă Calendarul de părete al foii
OASTEA DOMNULUI